

פרק כל קרבנות הציבור

הישן —

חויץ מן העומר הבא למחרת יום טוב הראשון של פסח⁽²⁾ ושתי הלחם הבאים בעצרת, שאינן באים אלא מן החדש, ומן הארץ.⁽³⁾

כל קרבנות הציבור והיחיד, כלומר, כל המנחות,⁽¹⁾ הן של ציבור והן של יחיד, באין: הן מן תבואת הארץ והן מתבואת חוצה לארץ —

הן מן החדש [מן התבואה החדשה] והן מן

הרמב"ם "שתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ ומן החדש".

אולם בהלכות איסורי מזבח [ו טו] העתיק את משנתנו, וכתב: כל המנחות והנסכים כשרים מהארץ מחוצה לארץ מן החדש ומן הישן, ובלבד שיביאו מן המוכר, חוץ מן העומר ושתי הלחם, שאינן באין אלא מן החדש ומארץ ישראל.

[וכבר הרגיש בכל זה ה"מנחת חינוך" מצוה שב אות ג ד"ה ומבואר; אלא שכתב שם "הן אמת דלענין לכתחילה [מן החדש] יש להוכיח מדכתב בפרק ז מתמידין ומוספין הלכה ו, דעיקר מצוה להיקצר בליל טז, אם כן ממילא מצותו להביא מן החדש"; ותמהו האחרונים: הרי כתב שם בהלכה ח "מצותו להביא מן הקמה, לא מצאו יביאו מן העומרים", ולא כתב, שמכל מקום יביאו מן החדש].

וכעין זה בחינוך, שבמצות העומר [מצוה שב] לא הזכיר שהעומר בא מן החדש, ואילו במצות שתי הלחם [מצוה שז] פתח: להקריב ביום חג השבועות לחם חמץ מן חיטה החדשה, וזה נקרא בכתוב "מנחה חדשה"; [והרמב"ם בספר המצוות מצוה מב ומצוה נא לא הזכיר לא בזה ולא בזה שהם באים מן החדש].

3. מדברי הגמרא מתבאר, שהוא משום שנאמר הן בעומר והן בשתי הלחם "ראשית", דבעומר

1. כן פירש רש"י, ומנחת הציבור הנזכרת כאן היינו מנחת נסכים [ולחם הפנים], שהרי אין מנחת ציבור אחרת מלבד עומר ושתי הלחם שזכרו בהמשך המשנה, [וכן נראה שמפרש הרמב"ם בהלכות איסורי מזבח ו טו, ראה שם, אלא שהוסיף נסכים, והיינו נסכי יין ושמץ].

והתוספות כתבו על דבריו: ונראה, דשייך נמי — חדש וישן — בזבחים, כדאשכחן במעשר בהמה; ראה בכורות נג א במשנה, לענין מעשר מן הנולדים לאחר אחד באלול שהוא ראש השנה למעשר בהמה, לנולדים לפניו, דקרי להו חדש וישן, [וכן נראה שמפרש הרמב"ם בפירוש המשניות].

והוסיפו התוספות: אלא דהוה ליה למיתני "חוץ מבכור ומעשר" דאין באין מחוצה לארץ; וב"זבח תודה" כתב, דרש"י פירש את המשנה במנחות, משום דבקרבות אין שייך לומר באין מן הארץ ומחוצה לארץ, כיון שבכור ומעשר אינם באים מהם; וסיים: ועיין תוספות; והיינו, שדבריו הם שלא כהתוספות שהבינו בדברי רש"י ד"חדש וישן" הוא דאין שייך אלא במנחות.

2. הרמב"ם בפרק ז מתמידין ומוספין, שם הזכיר את כל דיני העומר לא הזכיר בכל דבריו, שהעומר בא מן החדש; ואילו בפרק ח מתמידין ומוספין, שם הזכיר את דיני שתי הלחם, פתח